

„Dark fantasy în forma sa cea mai amețitoare. Am fost de-a dreptul fermecată!”
JENNIFER L. ARMENTROUT

O SCENĂ PENTRU CEI RĂI

SHANNON J. SPANN

LEDA
EDGE

Actul I: Scena I

ZECE ANI MAI TÂRZIU

DE-AȘ AVEA UN BĂNUȚ PENTRU FIECARE DATĂ CÂND AM FOST prevenită cu privire la Casa Spectacolelor, aș avea suficienți cât să-mi cumpăr un loc în primul rând.

Unul pentru săptămâna trecută, când ziarele ne-au avertizat în legătură cu marea ei întoarcere și apropiatul sfârșit al tratatului.

După care încă vreo sută azi-dimineață, când a apărut o știre despre Casa Spectacolelor, care afișase un buletin în care anunța următoarea oprire din turneul său – Districtul Dionysos –, motiv pentru care s-a iscat un război cumplit.

Ca să înrăutățească situația, în buletin nu se preciza nicio dată. Nu tu sosire, nu tu reprezentații programate, nimic. La fel ca discuțiile pline de încordare despre întoarcerea sa – și atmosfera de frică pe care o stârnește –, și asta ține de spectacol. Pun pariu că o face special!

Mă sforțez să iuțesc pasul, cu ochii atenți la soarele după-amiezii ce coboară la orizont cât îmi croiesc drum printr-o mare de haine și fuste decolorate care se estompează pe străzile cenușii, în timp ce cuvântul „Interpreți” plutește în aer. Se apropie de săptămâni bune, cu teatrul lor care se scufundă și dispare sub pământ, apoi se ridică din el în mod neașteptat altundeva.

Îmi vâr bărbia în piept și-mi îmboldesc picioarele să se *miște*.

O să-mi dați ascultare! le poruncesc propriilor membre, care, în mare parte, au amorsat și s-au răcit deja. *Azi o să funcționați și nu...*

Ca și cum ar fi vrut să-mi contrazică ideea, vântul mă lovește cu o rafală care mă udă prin ambele haine și-mi trimite un fior rece prin oase. Mă încovoi și înjur în surdină.

— *Blestemată, am auzit...*, îi zice cineva însoțitorului în treacăt, aruncându-mi fugar o privire.

Mă zbârlesc la auzul cuvântului, după care mă îndrept de spate. „Blestemată.”

Promisiunea Interpretetei de acum zece ani îmi dă târcoale prin minte și-mi trimite flori pe spinare.

Pe trotuarul din fața mea se sparge niște sticlă, făcându-se țândări, iar eu tip strident, ferindu-mi fața.

— Scuze, zei, scuze! Îmi strigă o femeie de la o fereastră aflată la două etaje mai sus, după ce era cât pe ce să mă omoare cu o placă de sticlă scăpată de la înălțime.

Ce moarte ar mai fi fost și *asta*!

— Niciodată nu poți să fii suficient de atent, adaugă ea.

Nu-i singura. Drumul e presărat cu oglinzi sparte care surprind lumina ca niște pete de aur. Casa Spectacolelor se apropie pe zi ce trece și oamenii *încă* mai țin așa ceva? Zeii să ne ajute!

Pentru un Interpret, oglinzile sunt aproape o invitație să poftească înăuntrul ori, și mai rău, să înșface pe cineva prin intermediul propriei reflexii. Aștept un pic, în caz că mai are cineva chef să arunce sticlă pe fereastră, înainte să mă mișc iar, având grijă să ocolesc o bucată mare.

Îmi feresc ochii de cioburi; de ani buni nu mi-am mai văzut propria imagine.

După cum se holbează lumea la mine, aș zice c-am făcut bine.

Sticla îmi scârțâie sub ghețe tot drumul până la Despicătură – un șanț adânc cu apă întunecată de o parte și de alta a unui zid care se ridică din ea. Azi amândouă arată destul de amenințător.

Despicătura împarte Theatronul în două, despărțindu-ne pe noi, în Nord, de adulatorii Interpreților din Sud. Între ele, în centru, se află singurul teritoriu comun, Districtul, jos și plat ca un fund de castron. Locul ăsta e o uniune extrem de nefericită și probabil singurul unde poți găsi un templu dedicat Interpreților la doar două străzi de o spițerie care vinde aurul eleutheraen care-i omoară.

— Ți-a fost dor de mine, Jak? strig zeflemitor la paznicul obișnuit de la podeț când mă apropii de poartă.

Fața lui Jak se schimonosește la salutul meu.

— Riven! Mai trăiești, văd.

Nu pare prea încântat de asta și nici amuzat de mica pleacăciune pe care i-o fac ca răspuns.

— Când crezi că o să se întâmple? îl întreb.

Scoate un hohot de râs lipsit de voioșie, cu o undă de încordare în el.

— Am auzit presupuneri de la trei zile până la trei luni, pe baza tiparelor. Ce-i, vrei să te bagi și tu? Unii dintre noi accep-tăm pariuri.

— Am pierdut destul pe Interpreți, mersi! replic, aruncând o privire la apa neagră de jos și la zidul care se ridică din ea.

În ciuda numelui, zidul n-a fost construit înalt ca să-i țină pe Interpreți afară. A fost construit *scund*, sigilat cu aur eleutheraen ca să-i țină la distanță. Am auzit un zvon cum că Despicătura și-a câștigat numele fiindcă au săpat atât de adânc, încât, accidental, au tăiat Theatronul în două.

Sper că ajunge cu adevărat până la o asemenea adâncime. Că e suficientă.

Poarta se deschide cu un geamăt, iar Jak se dă câțiva pași exagerați în spate ca să mă ocolească de la mare distanță. Toată lumea se poartă ca și cum s-ar teme *să nu se molipsească de ce am eu*. De parcă magia Interpretei care m-a otrăvit pe mine ar sări pur și simplu pe cine se apropie prea mult.

Îl ignor și-mi strâng și mai bine haina pe mine în timp ce trec de cealaltă parte a podețului.

Districtul Dionysos mă întâmpină cu un ciudat amestec de activitate: mânați de panică, unii oameni ieșiți la cumpărături fac achiziții de ultim moment, în timp ce alții par să afișeze indiferență la știri, ca și cum lumea n-ar fi fost afectată de importanța unui singur anunț, ori poate asta înseamnă că refuză să accepte realitatea. Nu-i greu să-i identifiți pe adulatorii exuberanți ai Casei Spectacolelor care se îngrămădesc în prăvălii să cumpere bijuterii și vinuri bune pentru a le aduce ofrandă, deși *acest* lucru nu-i deloc o noutate.

Arunc o privire piezișă spre rastelele cu presă, pline de titluri de senzație despre iminenta întoarcere a Casei Spectacolelor:

*SE ÎNCHEIE UN TRATAT DE 500 DE ANI,
ÎNCEPE TEROAREA;
O SĂ ÎNCALCE CASA SPECTACOLELOR DESPICĂTURA?*

*NU S-A AJUNS LA UN NOU ACORD CU INTERPREȚII; NORDUL SE
PREGĂTEȘTE PENTRU ATAC*

*CASA SPECTACOLELOR VA REVENI ÎN DISTRICT
PENTRU PRIMA OARĂ DUPĂ 15 ANI:
CE ȘTIM PÂNĂ ACUM*

— *INTERPRETUL ȚUDE ÎN LUMINA REFLECTOARELOR!* răcnește un vânzător de ziare ca să acopere fluieratul sfredelitor al Căii Ferate Diolkos din apropiere.

Statui de marmură uriașe ale Interpreților celebri îmi străjuiesc calea în timp ce trec cu pas iute pe lângă un bărbat care încearcă să facă troc cu un program cu autografele întregii distribuții. Peste drum de el, o femeie îi face concurență, vânzând exemplare din tratatul Casei Spectacolelor.

Mă aplec prin dreptul tribunalului, fiind cât pe ce să încasez un cot în față, dar, când iau colțul, ochii îmi cad pe câteva placarde.

GATA CU INTERPREȚII

Lumea noastră nu e scena voastră

Protestele s-au răspândit aproape la fel de repede ca anunțul Casei Spectacolelor.

Simt ochi ațintiți asupra mea când trec pe lângă cea mai nouă statuie, înălțată în cinstea Interpretului Principal Jude Stepharros. Chip dăltuit cu unghiuri ascuțite și păr atât de măiestru ciufulit, că aproape că nu pare făcut din piatră. Înaltă de mai bine de șase metri, stă în centrul unei fântâni cu valuri, iar apa de sub sandalele lui sculptate e plină de nestemate rare și monede – ofrande. Groaznică risipă, dacă mă întrebi pe mine! Îmi vine să bag mâna în apă să șterpelesc câteva, dar am auzit că, dacă faci așa ceva, poți să atragi tot soiul de blesteme înfiorătoare.

Și-așa de-abia mi-l permit pe cel pe care-l am deja.

— *Riven!* Riven Hesper, treci încoace! se aude un glas răgușit cunoscut, care mă surprinde cu piciorul în aer.

Mă întorc. Cuvintele nu vin de la statuie, înțelegeți, ci de la bărbatul rezemat de soclul ei.

Haris. E îmbrăcat cu aceleași veșminte țipătoare ca întotdeauna – un costum aruncat la gunoi de Casa Spectacolelor, despre care el afirmă că era la fel de roșu precum cortina sălii când l-a șutit, deși, odată cu trecerea timpului, s-a decolorat la același cenușiu ca orice altceva. Nu-mi pot aminti să-l fi văzut vreodată îmbrăcat cu altceva. Odată, când i-am adus un schimb de haine vechi lăsate de fratele meu, s-a uitat la mine de parcă i-aș fi propus să se dezbrace de propria piele.

— Salutare, Haris! zic, chinuindu-mă să-mi dau jos geanta de pe umăr. Tocmai te căutam.

O fi Haris un admirator fanatic al Casei Spectacolelor, dar e și cam cea mai bună aproximare a unui prieten pe care o am, singurul om de pe aici care nu mă strigă „blestemată”. De fapt, el are impresia bizară că sunt *binecuvântată* să fi fost atinsă de un Interpret. Bine, restul presupun că am fost considerată nedemnă și de-aia sângele auriu al monstrului mă omoară încet-încet. Poate că au dreptate.

Ei, când vine vorba de adulatorii Casei Spectacolelor – „Fermecați”, cum le zicem noi –, Haris nu-i nici pe departe cel mai rău exemplu pe care l-am întâlnit.

Zâmbește, dezvelind două șiruri de dinți dreți, și șoptește:

— *Vine*, Riven!

Mă încearcă un sentiment de milă. Fiecare reprezentație la care a fost – treizeci și două, susține el – îi e întipărită pe față. Aceleași semne care dau de gol un Fermecat: o peliculă de aur pe fiecare pupilă.

În timpul unuia din turneele Casei Spectacolelor, Haris s-a ținut *la propriu* după teatru din oraș în oraș, mergând pe jos sute de kilometri. Noaptea, campa în fața porților, lăsându-le Interpretelor ofrande scumpe luate din ultimii lui bani, inclusiv titlul de proprietate al propriei case.

Și mai rău e că nu se putea abține, căci nu fusese însemnat.

— Îi aud, îmi șoptește el cu un zâmbet din ce în ce mai larg, ridicând în sus cel mai de preț obiect al lui, o oglindă de mână, ca să-l văd și eu.

În fiecare zi se roagă Interpretelor prin ea.

— Se întorc *acasă*.

Dacă n-aș fi fost însemnată, probabil c-aș fi arătat și aș fi vorbit la fel ca el.

— Ah, am auzit, mormăi, ridicându-mi ochii de la geanta în care scotoceam. De-aia mă și aflu aici, ți-am adus ceva.

Unde l-oi fi pus?

De cele mai multe ori, îi aduc lui Haris ce mâncare pot să scot și eu din casă fără să se observe – adeseori e atât de absorbit de gândurile lui la Interpreți, încât nici nu-i trece prin cap să mănânce. Astăzi însă i-am adus ceva și mai important.

— O să mă duci acolo, nu? O să vii cu mine, insistă Haris, mijind ochii. Noi doi suntem diferiți, dar înțelegi, nu? Prietenii înțeleg.

— Nici măcar n-a ajuns Casa Spectacolelor, îi amintesc și dau cu ochii de strălucirea unui lăntșor subțire pe fundul genții.

Ab! L-am găsit!

Prind de lăntșor cu două degete, extrag pandantivul și mă apropiu de Haris.

— *Te rog*, Riven! zice el cu glas plângăreț, întinzându-și mâinile spre mine.

Mânele veșmântului i se trag înapoi, dând la iveală pielea lăsată de pe antebrate, care spânzură de pe oase ca aluatul de pâine. Pe ea e scris cu cicatrici alb-rozalii umflate *JUDE STEPHARROS*. Îmi înghit la loc fierea care-mi urcă pe gât. Amândoi suntem victime ale Interpreților, numai că nu la fel.

— Se întoarce în sfârșit *acasă*, spune el, rugător.

— Poftim! replic și mă aplec să-i dau pandantivul care-mi atârnă din pumn. Țasta o să te protejeze. Poartă-l în preajma Casei Spectacolelor! Mai ales dacă vezi vreun Interpret, bine? L-am luat de la Cercul Negustorilor. E făcut din aur eleutheraen și ar trebui...

La auzul acestui cuvânt, fața i se schimonosește de furie și, până să apuc eu să reacționez, se și aruncă înainte și mă prinde de încheietură atât de iute, că țip surprinsă, iar pandantivul îmi cade pe jos cu un zângănit.

— *Du-mă la ea!* se tânguie el. Du-mă la Interpreți!

Îmi vâră unghiile în carne, făcându-mă să icnesc.

Din fericire, încheietura îmi scapă din strânsoarea lui și mă dau, împleticindu-mă, în spate, căzând pe piatră.

Îmi simt pielea de parcă pe ea îmi mișună păianjeni. Cred că-mi vine să vărs.

Nu suport să fiu atinsă. *Nu suport!* Niciodată n-am suportat.

Îmi trag sufletul, mă ridic în picioare și-mi cercetez palmele. Culoarea palidă ca de ceară deja se transformă într-un violet intens. *Fir-ar!* Vânătaii, luxații, vindecarea durează la toate mai mult în ultimul timp, dacă nu cumva nu se mai vindecă deloc, de parcă otrava mi-a făcut trupul să uite cum se procedează.

Îmi șterg mâinile pe haină de parcă m-aș putea scutura de atingere și dau să plec. Mai trebuie să mă opresc undeva înainte să ajung acasă și până și pe mine mă duce mintea să nu zăbovesc prin District după lăsarea întunericului.

Cât mă adun însă, mai arunc o privire peste umăr la Haris, care tușește și-și îndreaptă ochii ușor sticloși spre mine, după care zâmbește larg și ridică oglinda de mână, ca și cum ar ști ceva ce eu nu știu.

— Vine acasă, Riven!